

De Dappere Dierenclub (6C)

Er was eens een hond die in de zoo leefde. Samen met zijn vrienden zat hij opgesloten in een kooi. Zijn naam was Max. Elke dag droomde hij van vrijheid. Hij probeerde al vaak te ontsnappen, maar alleen lukte het hem nooit.

Op een dag begon Max luid te blaffen. Zijn geblaf galmde door de hele zoo... en plots hoorde hij een antwoord. Het was de leeuw, Tarzan. Met zijn scherpe tanden brak de leeuw de kooi open. “Kom!” brulde hij. “We moeten snel zijn!”

Max aarzelde geen seconde en samen ontsnapten ze. Maar ze moesten oppassen... de bewakers mochten hen absoluut niet zien! Ze verstopten zich in de lege leeuwenkooi en wachtten tot alles stil werd.

Toen de nacht viel, maakten ze een plan. “We bevrijden de anderen,” zei Max vastberaden. En zo gebeurde het. Samen bevrijdden ze de panda, de slang en de panter. Al snel vormden ze een hechte groep. Ze noemden zichzelf: **de boys**.

Maar niet iedereen mocht mee. Voor ze vertrokken, lieten ze een brief achter voor het konijn:

*“Lief konijntje, zoek zelf een manier om te ontsnappen. Je bent te zwak en we hebben het gehad met jou.
Groetjes, de boys.”*

Toen Bart, het konijn, de brief las, werd hij woedend.
“VERRADERS! Nu zit ik hier helemaal alleen!” riep hij.

Op dat moment vloog er een duif voorbij. Zijn naam was Sam. Hij hoorde Bart roepen en landde bij hem. “Wat is er gebeurd?” vroeg hij. Bart vertelde alles. Zijn ogen stonden vol verdriet... maar ook vol woede. “Ik wil wraak,” zei hij. Sam twijfelde even, maar knikte uiteindelijk. Samen gingen ze op zoek naar de andere dieren.

Ondertussen waren de boys al een week onderweg. Uiteindelijk vonden ze een schuilplaats in een andere stad: Heuvelland. Daar dachten ze veilig te zijn. Na dagen zoeken ontdekten Bart en Sam hun schuilplek. Ze bleven op afstand en maakten hun eigen kamp. Ze bedachten een plan. Bart schreef een dreigende brief:
“Mijn wraak zal zoet zijn...”

Sam gaf de brief mee met een postduif. Maar plots stak er een harde wind op! De brief waaide uit zijn snavel en... viel recht op het hoofd van Tarzan.

“Wat is dit?” gromde hij. De panda las de brief hardop voor. Meteen riepen ze alle boys samen. “Dit is van Bart...” zei Max zacht. De dieren werden onrustig. Wat was hij van plan? Ze besloten hem te zoeken.

Na drie dagen vonden ze zijn schuilplaats... maar ze wachtten af. Ondertussen ging Bart zelf op pad. Sam vloog plots weg en liet hem alleen achter. Hij vond de boys en vroeg of hij bij hen mocht horen. “Te laat,” zeiden ze. “Wij vertrouwen je niet.”

Sam probeerde het goed te maken met Bart, maar ook hij wilde niets meer met hem te maken hebben.

Bart voelde zich helemaal alleen. In een park zag hij andere dieren spelen. Hij vroeg of hij mocht meedoen en vertelde zijn verhaal. De krokodillen luisterden aandachtig... “Wij helpen je,” zeiden ze. “Wij nemen wraak.” Ze spraken af in het bos.

Maar wat niemand wist... was dat de bewakers hen al een tijdje in de gaten hield. Op de plek van de afspraak lag een grote val.

De dag brak aan.

De dieren kwamen samen... en plots... **WHOESH!** Het net sloot zich rond hen allemaal. Ze zaten vast... Even was het stil. Toen zei Max: “Er is maar één manier om hieruit te geraken... **SAMENWERKEN!**”

Langzaam knikten de anderen.

Tarzan en Max gebruikten hun scherpe tanden. De panda duwde met al zijn kracht tegen het net. Er kwam een klein gaatje.

Bart kroop erdoor. Met trillende pootjes klom hij naar boven... en maakte de knoop los.

Ondertussen probeerden de krokodillen de postduif te pakken, maar de panter sprong ertussen en hield hen tegen. Plots scheurde het net open. Alle dieren vielen op de grond... en renden weg, zo snel ze konden!

Toen ze eindelijk stopten, keken ze elkaar aan. Niemand zei iets. Tot Max naar voren stapte. “We hebben fouten gemaakt,” zei hij. “Maar vandaag hebben we elkaar nodig gehad. Alleen samen zijn we sterk.” Bart keek naar hem... en knikte langzaam.

“Misschien... kunnen we opnieuw beginnen.” Ook Sam kwam dichterbij.

“Deze keer meen ik het echt.”

De dieren besloten hun ruzie achter zich te laten. Vanaf die dag waren ze geen vijanden meer... maar één groep. En diep in het bos bouwden ze samen een nieuw leven op. Vrij.

Want echte kracht zit niet in tanden of snelheid... maar in samenwerken en elkaar een tweede kans geven.